

MATANAEV

Ročník V.

30. 6. 2024

Číslo: 30

13. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ

R.: Budem Ťa, Pane, oslavovať, že si ma vyslobodil.

Mk 5, 21 - 43

Keď sa Ježiš znova preplavil loďou na druhý breh, zišiel sa k nemu veľký zástup a bol pri mori. Tu prišiel jeden z predstavených synagógy menom Jairus a len čo ho zazrel, padol mu k nohám a veľmi ho prosil: „Dcéra mi umiera. Pod', vlož na ňu ruky, aby ozdravela a žila.“ Ježiš odišiel s ním a za ním išiel veľký zástup a tlačil sa na neho.

Bola tam aj istá žena, ktorá mala dvanásť rokov krvotok. Veľa vystála od mnohých lekárov a minula celý majetok, ale nič jej nepomohlo, ba bolo jej vždy horšie. Keď sa dopočula o Ježišovi, prišla v zástupe zozadu a dotkla sa jeho šiat. Povedala si totiž: „Ak sa dotknem čo len jeho odevu, ozdraviem.“ A hneď prestala krváčať a pocítila v tele, že je z choroby vyliečená.

Ježiš hneď poznal, že z neho vyšla sila. Obrátil sa k zástupu a spýtal sa: „Kto sa to dotkol mojich šiat?“ Jeho učeníci mu vraveli: „Vidíš, že sa na teba tlačí zástup, a pýtaš sa: ‚Kto sa ma dotkol?‘“ Ale on sa obzeral, chcel vidieť tú, čo to urobila. Žena, vediac, čo sa s ňou stalo, prišla so strachom a chvením, padla pred neho a povedala mu celú pravdu. A on jej povedal: „Dcéra, tvoja viera Ťa uzdravila. Chod' v pokoji a buď uzdravená zo svojej choroby.“

Kým ešte hovoril, prišli z domu predstaveného synagógy a povedali: „Tvoja dcéra umrela; načo ešte unúvaš učiteľ'a?“

Ale keď Ježiš počul, čo hovoria, povedal predstavenému synagógy: „Neboj sa, len ver!“ A nikomu nedovolil ísť za sebou, iba Petrovi, Jakubovi a Jakubovmu bratovi Jánovi.

Keď prišli k domu predstaveného synagógy, videl rozruch, plač a veľké bedákanie. Vošiel dnu a povedal im: „Prečo sa plašíte a nariekate? Dievča neumrelo, ale spí.“ Oni ho vysmiali.

Ale on všetkých vyhnal, vzal so sebou otca a matku dievčat'a a tých, čo boli s ním, vstúpil tam, kde dievča ležalo, chytil ho za ruku a povedal mu: „Talitha kum!“, čo v preklade znamená: „Dievča, hovorím ti, vstaň!“ A dievča hneď vstalo a chodilo; malo totiž dvanásť rokov.

I strípili od veľkého úžasu. On im prísne prikázal, že sa to nesmie nik dozvedieť, a povedal, aby dievčat'u dali jesť.

Z pohanského gerazského kraja sa Ježiš vrátil na breh jazera pri Kafarnaume a tu sa okolo neho zhromaždil veľký zástup. Ježiš je už teraz známy, mnohí ho považujú za majstra a proroka, vyhľadávajú ho a prichádzajú k nemu, aby ho počúvali a zároveň mu predkladali svoje potreby s nádejou, že budú oslobodení od toho, čo ohrozuje ich existenciu.

Aj Jairus, predstavený synagógy, muž zastávajúci v rámci izraelského ľudu oficiálnu spoločensko – náboženskú funkciu, nič nedbá na nepriateľstvo a podozrenia voči Ježišovi, podporované židovskými autoritami, a vydá sa za ním, aby ho prosil o pomoc pre svoju vážne chorú dvanásťročnú dcéru, ktorá je blízko smrti. Tento muž prosí podľa svojich možností: „len čo ho zazrel, padol mu k nohám a veľmi ho prosil: „Dcéрка mi umiera. Pod' vlož na ňu ruky, aby ozdravela a žila.“ Ježiš okamžite súhlasí a vydá sa na cestu k Jairovmu domu; zástup, ktorý ho nasleduje, sa na neho medzitým tlačí...

V tejto divokej tlačnici sa jedna žena snaží o kontakt s Ježišom, aby bola uzdravená: trpí krvácaním, teda sa nachádza v stave, kedy je podľa Zákona nečistá, čo by ju nútilo žiť oddelene od ostatných a vyvarovať sa akéhokoľvek kontaktu s druhými ľuďmi. Napriek tomu poháňaná vierou v tohto galilejského proroka a s nádejou v jeho „silu“ snaží sa dotknúť jeho plášťa. Ježiš ale pocíti zvláštny dotyk tejto ženy, napriek návalu davu cíti uzdravujúcu silu, ktorá vyšla z jeho tela na prosbu toho, kto v neho verí. Stojíme tu pred udalosťou nezvyčajnej komunikácie medzi vierou ženy, ktorá sa Ježiša letmo dotkne a Ježišovým súcitom, vďaka ktorému okamžite odpovie. Podľa Zákona poškrvnený nečistotou spočívajúcou na tejto žene no napriek tomu ju nekarhá a nepotvrzuje bariéry vytvorené náboženskými predpismi. Naopak, slová sú plodom hlbokého rozlišovania a veľkej ľudskosti. Nedošlo k žiadnemu magickému úkonu, ale k udalosti viery, znamenia spásy a mesiášskeho pokoja tomu, kto sa s vierou priblížil k Ježišovi!

Po tejto vsuvke sa evanjelista vracia k rozprávaniu predchádzajúcej epizódy: „Dievča neumrelo, ale spí.“ Áno, viera nemôže byť krátkodobou záležitosťou, ale musí byť pevným a vytrvalým príľnutím aj tvárou v tvár tým najzávažnejším rozporom. V opačnom prípade nejde o autentickú vieru, ale len o chvíľkové vzplanutie srdca! A tak Ježiš, nasledovaný tromi najbližšími učeníkmi, ktorí sa stanú aj svedkami premenenia a agónie v Getsemanskej záhrade, zjavuje svoju moc nad krajným zlom, smrťou: „chytil ho za ruku a povedal mu: „Talitha kum!“, čo v preklade znamená: „Dievča, hovorím ti, vstaň!“ Z tejto epizódy prebleskuje kresťanský slovník používaný pre vzkriesenie, prorocky predpovedané týmto znamením, ktoré Ježiš vykonal. Mať vieru v Ježiša znamená vložiť do neho svoju nádej a naplno ho uznať ako Pána nad každým zlom, dokonca aj nad smrťou.

Ešte dnes aj my, čo hľadáme Ježiša, ideme za ním a kričíme svoje potreby, alebo sme v zajatí hanby ako ten, kto sa ani neodvažuje pomenovať choroby, ktoré ho sužujú. Napriek tomu sa nemáme báť ničoho, pretože stačí, že si z celého srdca želáme kontakt a vzťah s ním, „Božím svätým“ aby sme ním boli očistení, uzdravení a posvätení.

